

KIS LAP

1903. február 8-án. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

ESŐSDI. (Lásd a 84. lapon.)

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

Irta GAÁL MÓZES.

(Folytatás.)

BÉBÉLI nagy ügyességét akkor mutatta meg, mikor Gazsi elkészült a főtisztelendő gárdián arczképével, amely a megszólalásig hü volt. Bódi kovácsolt vasból akart ráját csinálni hozzá. Menyus aranyozott fenyőfából. Ez utóbbi jóval kevesebbe került, s így ezt fogadták el a kenyeres-pajtások.

Azon a napon, amelyen Gazsi a szép rámás arczképet a gárdián urnak reszkető kézzel és dobogó szívvvel átadta: igen nagy dolog történt. Bódihoz így szólott a mester:

— Fiam, holnaptól kezdve *legény* vagy. Ha nálam akarsz maradni, adok hetenkint hat forint bért.

Aki hetenkint hat forint bért kap, az havonta huszonnégy forintot szerez, már pedig huszonnégy forint rengeteg sok pénz volt a Menyus szemében.

Ettől az időtől kezdve bizonyos tisztelgetet érzett Bódi iránt, s epedve várta az időt, mikor a talián neki is azt mondja:

— No fiam, holnaptól kezdve *legény* vagy, s ha nálam maradsz, kapsz *tíz* forintot.

Mert egy művésznek bizonyára többet fognak fizetni, mint egy lakatosnak.

Ezt gondolta Menyus és még buzgóbban csinálta az ezerféle dolgot, mit a gazdájától látott. Utójjára már csak ő dolgozott a kis boltban, mert a gazdája folyton a sötét kamrácskát bujta, s minden este izgatottabb hangon mondá:

— Holnap bizonyosan meglesz!... He-he-he!...

— Mi lesz meg, mester?

— Mi?... A gép! viszonzá titokzatos hangon a mester... A gép mio filio... fiam, a gép!

Menyust majd fölvetette a nagy-erős kíváncsiság.

— Miféle gép?

A mester oda hajolt a fiu füléhez, s megsugta, hogy miféle gép.

Aztán bevitte a kamrájába s megmutatott neki egy fura masinát, melynek kereke is volt, szárnya is volt, vászon is volt rajta, csavarni is kellett, mindazonáltal nem mozdult meg a helyéről. És éppen ez volt a nagy baj. Minden megvolt, csak ez nem volt meg.

A mester két óráig magyarázta, de Menyus nem értette meg. A masina pedig ott feküdt a kamara padlóján s nem sokat bánta, hogy mind róla beszél a talián; ha megemelte, fölállott; ha letette, újra tovább feküdt a padlón.

Menyus más nap elujszágolta a kenyeres-pajtásoknak, hogy az ő gazdája feltalált egy repülő gépet. Bódi azt mondta reá:

— No hát, ha feltalálta a repülő masinát, akkor vagy megböndült, vagy meg fog nem sokára böndülni.

És csodálatos dolog, ennek a Bódinak ebben is igaza volt, mert a szegény talián feje mind zavarosabb lett, mind többet beszélt, s mindig csak a repülő gépről beszélt.

Néha az utcán is el kezdett szaladni s a báméskodóknak azt mondotta, hogy ő nem szalad, hanem repül.

Egy szombati napon a szegény taliánt a folyóból huzták ki, mert a hidról belérepült a vízbe. Ettől kezdve vigyázni kellett

reá. A kis boltból eladtak mindent, a mestert elvitték a kórházba, Menyus pedig kenyér és gazda nélkül maradt.

Két hétig ott élt Bódinak a lakásán, mert nagyon szégyelte, hogy hazamenjen. Számon kérte magától, hogy tulajdonképen miféle mesterséget tud, s kisült, hogy ő ezerféle mesterséget tanult, de egyet sem tanult meg jól. Ez pedig nagy baj a mai világban.

— Azt mondjátok meg fiuk, hogy mit csináljak? kérdezte a kenyeres pajtásaitól.

— Eredj haza Menyus, tanácsolta Bódi, s tanuld meg az apád mesterségét. Ha jó fazekas lesz belőled, jobban megélsz, mint ha mindent tudsz, de semminek sem veszed a hasznát.

— Csak hogy én... én művész szeretnék lenni!... mondá keserves hangon Menyus. Örökké tányért, lábast csináljak? Halljátok fiuk, Budapesten tudnék én boldogulni. Ott vannak igazi szobrászok. A szegény gazdám nem értett hozzá.

— Menj haza, Menyus! biztatta Bódi az ő művész barátját. Apád megbocsát neked, ha szépen megkéred. Ne csinálj te bolondságot, mert még te is repülő gépet fogsz feltalálni s az baj lesz.

A szelid Gazsi is nagyon a lelkére beszélt Menyusnak s valahogy sikerült nekik Menyust rábírni, hogy hazamenjen.

Ez történt márcziusban, hát május végén újra köztük termett.

— A vásárra jöttél? kérdezte Bódi.

— Nem én, csak azért jöttem, hogy megkérdezzem tőletek, jöttök-e Pestre, mert én megyek.

— Aztán mit keresel ott? kérdé Gazsi.

— Hirt és dicsőséget! áradozott Menyus, az arca pedig ragyogott.

— Hát apád?

— Azt mondta, hogy menjek Isten hírével s próbáljak szerencsét. Fazekas én-belőlem sohasem lesz, mert a gazdám talián vért oltott belém.

Aztán tüzzelel mesélt arról, hogy milyen híres emberek kezdették úgy a művészi pályát, mint ő. Egyik asztalos inas volt, másik lakatos és lett belőlük világhírű

ember.* Aki mindig egy faluban vagy városkában marad, abból nem lesz soha semmi.

Bódi eleinte kaczagta pajtásának a lelkesedését, de utójára reá is ragadt abból valami. Gazsi pedig nagyon elgondolkozott.

— Ne sokat törjétek a fejetekeket, hanem jertek velem! Majd meglátjátok, hogy nekem lesz igazam.

— Még sem megyünk! kiáltott fel Bódi. Nekem van jó helyem, Gazsinak még ezt az osztályt ki kell tanulnia; ha kitanulta, majd meglátjuk, mit csinálunk. Eredj te csak egyedül!

— Már pedig én egyedül nem megyek. Most, hogy néhány hónapig otthon voltam s titeket nem láttalak, mindig bántott valami. Erősen hiányoztatok. Ha jött a vasárnap, már készülődtem hozzátok. Az apám szidott, hogy még a templomba sem járok. De mikor nem vagytok *ti* ottan?

Igy szólt Menyus, és az ő nagy sárgászöld szemei megteltek könnyel.

A kenyeres-pajtások is elérzékenyedtek és megtelt mindhármuknak a szive nagy, áldó melegséggel, melyet az emberek közönségesen *szeretnek* szoktak nevezni, s mely a nagy-uri palotában, a kicsiny kunyhóban egyaránt a legdrágább kincs e földi életben.

(Folytatása következik.)

* *Munkácsy M., Fadrusz J.*

JÓ EGÉSZSÉG.

Az időjárás szerint öltözködj, hideg időben melegebben, enyhébb időben könnyebben.

*

Soha se öltözködj tulmelegen, mert könnyen megizzadsz a nehéz ruha alatt, s így hamar meghülsz.

*

Télen se kell vastag alsó ruha, inkább nehezebb felső kabát, amit a szobában levethetsz.

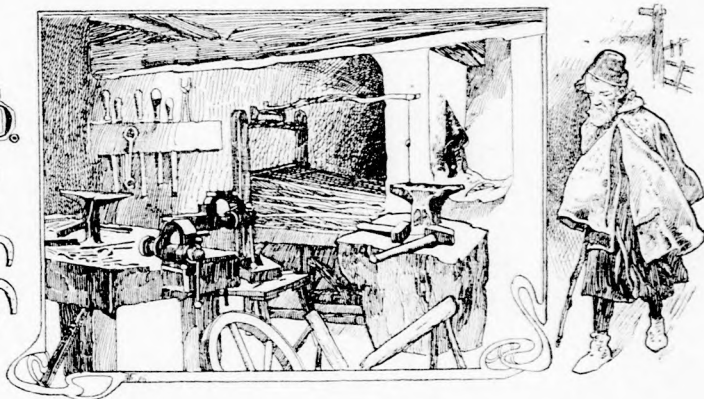
*

Havas, lucskoş időben soha se felejtsetd otthon a sár-czipót.

Doktor bácsi.

*

RÉGEN-RÉGESRÉGEN, mikor még Szent-Péter a földön járt, egy téli estén egy kis városba ért. Szent-Péter fáradt volt az utazástól és azon gondolkozott magában, hol találhatna éjjeli szállást. Utja egy kovács-műhely előtt vezetett el.

A kovács már abba hagyta a munkát, kioltotta a tüzet, csak néhány parázs-szem világított a sötét műhelyben. A műhely mögött volt egy szobácska; ott barátságosan égett a lámpás és a kovács ott üldögélt családjá körében.

Sok gyereke volt a kovácsnak.

Szent-Péter, míg az ablakon át beleskelődött a szobába, megszámlálta a gyerekeket. Volt ott legalább egy tuczat kisebb-nagyobb gyerek. A kovács éppen vacsorát osztott a gyerekeknek. Mindegyiknek mert a tából egy kanál levest és szegett egy karaj kenyeret. Fogyott a leves, fogyott a kenyér. Hogy, hogy nem: a kenyér és a leves elfogyott, a legkisebb gyerekek már nem jutott belőle. A kovács fogta ekkor a saját kenyereit és oda adta a legkisebb gyerekeknek.

— Egyél, mondta.

Szent-Péter akkor kopogtatott az ajtón.

— Ki van odakünn? kérdezte a kovács.

— Egy szegény öreg utas ember kér éjjeli szállást, felelt Szent-Péter.

— Lépj be! szólt a kovács.

Mikor belépett Szent-Péter, a kovács felesége felállott az asztal mellől:

— Bizonyosan nagyon éhes is lehetsz, öreg. Ülj le ide a helyemre és egyél.

Szent-Péter megköszönte a kovácsné szívesességét. Leült, megette a levest, megette a kenyeret. A kovács meg a felesége jólelkien nézték az öreg idegent.

— Messziről jön, öreg bácsi? kérde a kovács.

— Bizony messziről, felelt Szent-Péter. Elfáradtam, amíg idáig értem.

A kovács körül nézett a kis szobában.

— Itt magunk is alig férünk. Legjobb volna, ha a műhelyben aludnál öreg, ott meleg is van.

Péternek pokróczot adott, amire lefeküdt az öreg.

Az asszony egyenkint lefektette a gyerekeket. Aztán lefeküdt ő maga is.

Egyszer csak hallja Szent-Péter, amint éjjel a kovács meg a felesége beszélgetnek.

Azt mondja a kovács:

— Megsajnáltam ezt a szegény öreg embert. Télben, fagyban, hóban utazik szegény. Nincs hely, hová lehajtsa fejét. Ha meg nem könyörülünk rajta, reggelre megfagyott volna odakünn.

A kovács felesége azt felelte:

— Tartsuk itt egy pár napig. Most úgy is itt van Karácsony ünnepe. Töltse velünk az öreg az ünnepet, meleg hajlékban, ne az ország-uton.

— Jó lesz biz' a, mondá a kovács. Legalább segíteni fog nekem a műhelyben

a munkámban. Fújtatja a tüzet, meg a kis kalapácsot forgatja, azt még elbirja.

Igy is történt.

Másnap Szent-Péter bőrkötényt kötött maga elé és olyan függén mozgott a műhelyben, mint ha egész életében kovács inas lett volna.

A kovács nem győzött eleget csudálkozni.

— Ejnye, be érted a mesterséget! mondogatta. Tán bizony kovács voltál valamikor?

— Nem én, felelt Péter. Csak éppen nagy kedvem volt mindig a kovács-mesterséghez.

— Fújtatta a tüzet az öreg és forgatta a kis kalapácsot.

Aznap éppen patkókat csinált a kovács, megtüzesítette a vasat és az üllőn addig kalapálta, amíg patkó formája lett. Izmos karjával nagyokat sujtott a vasra. A vas szikrázott és a kalapács csengett az üllőn.

Mikor már sok patkót készített a kovács, azt mondja neki Szent-Péter.

— No mester, most már láttam, hogyan csinálják a patkót. Megpróbálok magam is csinálni egyet.

— Próbáld meg, felelt a kovács. Könnyű munka az, csak érteni kell.

Szent-Péter fogott egy darab vasat, a tűzbe vetette. Mikor már megtüzesedett a vas, megcsipte a harapó-fogóval, aztán nosza!... kalapálni kezdte az üllőn.

Kalapálta, kalapálta. Bele is izzadt már és a patkó lassan elkészült.

De nem olyan patkó volt ez, mint amilyen a kovács kezéből került ki. Villogott, mint ha szín-aranyból lett volna. A csengetése olyan volt, mint az ezüsté.

A kovács a nagy csudálkozástól kerekre meresztette a szemét.

— Arany ez a patkó, vagy ezüst? kérdezte, a patkót méregetve a kezében.

— Se nem arany, se nem ezüst, felelt Szent-Péter. Drágább ez az aranyból, az ezüstmél. A szerencse patkója ez. Szegezdzd ezt a patkót a házad küszöbére és szerencsés ember leszel világeletemben.

Igy szólt Szent-Péter és elbucszott a kovácstól. Elment tovább vándorolni.

De a kovács nem fogadta meg a tanácsát. Alig hogy elment Szent-Péter, nagy esöngéssel állott meg egy szán a kovácsműhely előtt.

— Hé kovács! kiáltott be a fuvaros. Elveszett a lovam lábáról a patkó. Hamar verj rá egyet!

A kovács hamarosan fogta a kezében tartott patkót és felverte a ló lábára. Mikor már messze járt a szán, csak akkor vette észre, hogy az öreg ember patkóját verte föl, a szerencse-patkót.

Azóta keresik az emberek a Szent-Péter szerencse-patkóját. A boltosok, kereskedők boltjuk küszöbére szögezik a patkót, amelyet az uton találnak. Hát ha ez a Szent-Péter patkója!

Krudy Gyula.

AZ ÜGYES KIS ÉLETMENTŐ.

ÉVEKVEL ez előtt történt, hogy egyszer nagy csapat gyermek csuszált és koresólyázott télen a befagyott nagy Balaton-tó jegén. A jég nem volt nagyon vastag s hirtelen beszakadt egy helyen, úgy, hogy az egyik fiucska elmerült a vízben. A parttól oly távol voltak, hogy hamarjában lehetetlen volt mentőeszközöket szerezni és felnőtt embereket sem hívhattak segítségül. A fiuk tehetetlenül, szomorúan nézték, hogy szerencsétlen társuk mint vergődik a hideg vízben. Közel menni azonban nem mertek, mert félték, hogy a jég alattuk is beszakad. A vízbe hullott gyermek hirtelen a jég széléhez kapaszkodott és kétségbe esetten kiáltozott segítségért. De hasztalan, noha pajtásai jól látták, hogy már-már újra elmerül a vízben. Ebben a szörnyű pillanatban végre az egyik fiúnak, kinek ugy-látszik több lélek-jelenléte volt mint a többinek, mentő gondolata támadt. Eszébe jutott ugyanis az a megfigyelése, hogy ha valamely súlyos fa-czöveket függőlegesen tesznek a jégre, az beszakad alatta, de ha vízszintesen fektetik rá, elbirja a czöveket s ezért ő azt ajánlotta társainak, hogy fekiüdjenek hasra és sorjában egymásután a jégre, úgy, hogy mindegyik az előtte-valót lábánál fogva tolja előre, míg végre a legelső eléri a beszakadt jég szélét s a vízbe-esett fiut kihuzhatja. Ő maga mindjárt bátran elsőnek ajálkozott ebben a láncozatban. A fiuk rögtön elfogadták az indítványt és a kétségbe-esett fiut, mindnyájuknak nagy öröme, pár pillanat alatt szerencsésen kihuzták a vízből, még pedig éppen akkor, mikor az már-már megdermedve, eleresztette a jég szélét és menthetetlenül elmerült volna a vízben. A hű pajtások tovább is folytatták a mentés szép munkáját és a gyermeket saját ruháikba burkolván, a legközelebbi házba vitték, úgy hogy a fiúnak egy kis meghülésen kívül egyéb baja nem is esett. Azt az okos és bátor fiut pedig, kinek szerencsés gondolata a vízbe-esett gyermeket megmentette s szerető szülőinek vissza adta, az egész környék lakossága dicsérettel halmozta el.

Béla bácsi.

KENYÉRMORZSÁK.

Vén anyóka, görnyed teste,
De azért csak reggel-este
Egyre bolyong s tört szemével
Keres, kutat szerte-széjjel.

Az utcákat járja sorba,
Kotorász a sárba, porba,
És boldogan áldja sorsát,
Ha talál ott kenyérmorzsát.

S ha már zsebe tele tömve,
Kiballag a temetőbe,
S nem megy el, míg egy keresztre
A morzsákat nem helyezte.

Faragott fa, nincs virága,
De ő neki mégis drága,
Innen-onnan harmincz éve,
Hogy ott fia sirba téve.

Harmincz éve oda hordva,
Mennyi, mennyi kenyérmorzsa!
Nem volt még nap, hogy elmaradt,
Várják is már a madarak.

Csak oda száll s ott csicsereg
Vig nótát a madár-sereg.
Fia a dalt úgy szerette!...
Nélküle már nem lehetne.

Csipegetik a kenyeret
S aztán a vig dal megered.
S mennél vigabb ez a nóta,
Annál jobban sir anyóka.

Feleki Sándor.

A SZÜLETÉSNAPI KÖSZÖNTŐ.

— Színmű egy felvonásban. —

Ista MARISKA NÉNI.

Személyek:

Apa	Pista	} gyermekeik.
Anyja	Ilonka	

Julis néni, cseléd.

I. jelenet.

Ilonka, Julis néni.

(Csinosan butorozott szoba. Ilonka az asztalnál ül, Julis néni a pamlagon kötöget.)

Ilonka. — Így ni, most készen vagyok az írással! Jaj, de fáradt vagyok! Nagy dolog volt ám ez, édes Julis néni! oly nehéz ez az írás! Iparkodtam nagyon, hogy szép legyen a köszöntő, mit anyuska születése napjára írok, hogy öröme legyen benne. Most még nehányszor átolvasom, és magának felmondom, nehogy belesüljek.

Julis néni. — Szégyen is lenne az. Hát csak rajta, tanulja szorgalmasan, Ilonkám, majd én kihallgatom. Tudom, örül majd anyuska a meglepetésnek.

Ilonka. — Bizony, én is azt hiszem. Csak olyan nehezen ne menne! Istenem, már annyiszor átolvastam, mégis ejtek még hibát benne!

(Szaval.)

Születésed napjára
Azt kívánja lányod,
Tartós legyen jó anyám,
A te boldogságod.

Julis néni. — No lám, az első vers már jól megy! Türelem és kitartás kell! Csak így szorgalmasan tovább és nem sokára az egészet fogja tudni. A jó mama elég sokat vesződik magukkal, már csak megérdemli, hogy maguk is fáradjanak ő érte.

Ilonka. — Már az igaz, Julis néni; szegény mama tavaly is, hogy beteg voltam, egész éjeleket ott töltött az ágyamnál. Meg nem engedte, hogy csak egy borogatást is más valaki tegyen a fejemre. De elhiheti, édes Julis néni, nekem is jobban esett ám minden, amit anyácskám tett vagy adott nekem.

Julis néni. — No lássa, Ilonkám! Hálásnak is kell ám iránta lennie, ezt nem szabad elfelejtenie.

Ilonka. — De én mással nem tudom bebizonyítani hálámat, mint ha szülőimnek szót fogadok és hogy mindent a kedvükre igyekszem tenni.

Julis néni. — Hiszen ez teljesen elegendő, Ilonkám! A szülők meg is vannak avval elégedve, ha maguk jók és szót fogadnak; és magára, édesem, nincs is panasz. Hej, de az a Pista, az a Pista! Az ugyancsak szeleburdi egy gyerek és veszekedő! Magának, Ilonkám, jobban kellene engednie, maga kis leány és szelidebb.

Ilonka. — Higgye meg, édes Julis néni, én úgy is annyit engedek neki. Most szörnyen haragszik, mert apának elmondtam a tegnapi csinyjét. De hogy is ne! Mikor a kész számtani feladványom kellős közepébe szándékosan egy nagy poczát ejt, úgy hogy kénytelen voltam az egészet még egyszer leírni. Nem elég, hogy a horgolásmat följefti: a földrajz-térképembe figurákat rajzol, a rajzfüzetemből pedig kivakarja a rajzokat, s egyéb ilyeneket is tesz.

II. jelenet.

Pista (jön szaladva, kezében táska).

Pista (hadarva beszél.) Jó napot, jó napot, Julis néni! Itthon vagyok már az iskolából! Csak hamar, hamar adjon már valami harapni valót! Borzalmasan éhes vagyok! Na, egy-kettőre, ne csoszogjon! Mert bizony még magát is felfalom.

Julis néni. — Ugyan ne lármázzon ennyire, Pistike! Ilonka már mióta van itthon és a hangját alig hallani, maga meg csak most jön meg és mekkora lármát csap!

Pista (türelmetlenül.) Ne prézsmítáljon. Julis néni, hanem adjon inkább ennem! Persze, Ilonkát jobb szereti, azt biztosan már ellátta minden jóval, készített neki mindent, amire hazajött, és nekem csak a maradék jutott. Ismerem én már magát, maga... maga....

Julis néni (félbe szakítja.) Na már Pistike, ez igazán nem illik magától így be-

szélni. A nagyságos ur meg a nagyságos asszony mindig olyan szépen beszélnek velem, maga pedig ilyen goromba. (Sirva.) Pedig én már régi cseléd vagyok a háznál, még magát is a karjaimon hordoztam. (Julis néni el.)

III. jelenet.

Honka, Pista.

Honka. — Bizony Pista, azt mondhatom, hogy ez nem szép tőled. Te mindenkit megbántasz! Egy ilyen régi hű cselédet megsérteni, vétek!

Pista. — Jó, jó, Honka. Tudod, hogy nem szeretem, ha nekem tanácsokat osztogatsz. Különbem sem vagyok veled valami jó barátságban tegnapi viselkedésedért! Te árulkodó! De megállj, nem is viszed ezt el szárazon! Megboszulom én még ezt!

IV. Jelenet.

Az előbbiektől. Julis néni.

Julis néni (jön uzsonnával, Pista utolsó szavainál lép be.) Ejnye, Pistikám, maga csak nem akarja megtanulni, hogy a boszúállítás a legrutabb dolog. Hát hiába magyarázzák ezt magának? Azután meg Honka nem is olyan kis lány, akin boszút kéne állani. Szelid, jó kis gyermek; nem bánt az senkit!

Pista (gunyosan.) Szelid, jó kis lány? De azért nem átalotta tegnap rám árulkodni, mikor én tréfából betintáztam a számtan-füzetét, úgy hogy ebédnél nem kaptam abból a jó befőttből, amit én úgy szeretek.

Julis néni. — Már hogy ne szólta volna, mikor apa szigorúan megkivánta, hogy feleljen neki, miért írja le már másodszor a feladványt.

Pista (hetykén.) Az nem úgy van, Julis néni, maga azt nem érti. Tudni kell ám titkot megőrizni! Nekem is van titkom, még sem beszélek.

Julis néni. — No, arra a titokra igazán kíváncsi vagyok.

Pista. — Hát a multkorában, hogy az új étkező készletet haza hozták, én köze-

lebről meg akartam nézni s véletlenül el is törtem két tányért belőle. Azt hiszi tán, hogy én ezt elmondottam valakinek?

Honka (nevetve.) No, ez ugyan könnyen megtartható titok!

Julis néni (nevetve.) Azt meghiszsem ám, mikor csak maga keveredett volna bajba!

Pista. — Eh, látom már, hogy efféle asszony-népséggel hiába disputálok. Jobb is lesz itt hagyni. (El.)

V. jelenet.

Honka, Julis néni.

Honka. — Ugy-e Julis néni, Pistát csak nem lehet megjavítani? Mindig boszura gondol. De én azért nem haragszom rá. Be is bizonyítom majd neki. A születésnap-i köszöntőket, melyeket írtunk, elő veszem és nem csak a magamét kötöm át szép rózsaszín szalaggal, de az övét is.

Julis néni. — Igaza van Honkám, így csinosabbak lesznek. Majd én is segíték. (Elő veszik a két köszöntőt.) Így, itt van most mind a kettő!

Honka. — Tegyük egymás mellé őket, én meg sietek, hozom a szalagot. Tudom, örül majd Pista, hogy az övét is ilyen szépen elrendeztük. (El.)

VI. jelenet.

Pista, Julis néni.

Julis néni. — Hát maga már meguzsonnázott, Pistike?

Pista. — Meg ám, de van nekem egyéb dolgom is. Borzasztóan boszant az Honka tegnapi viselete és én, Julis néni, addig nem nyugszom, míg meg nem boszultam. Egyre azon töröm a fejemet, hogy mit tegyek? Már azt is gondoltam, hogy a harisnyájába a térdénél két nagy kerek lyukat vágok, vagy tán a fehér kötényébe egy kéményseprőt rajzolok bele. De hát egyik sem tetszik valami különösen.

Julis néni. — Ugyan Pisti, nem szőgyelli? Ilyeneken törí az esztét? Na, mondhatom, az a kis lány nem érdemli azt meg magától! Javuljon már meg! (El.)

VII. jelenet.

Pista

Pista (egyedül.) Nem, nem! Hiába beszél nekem. Nincsen nyugtom, míg meg nem boszulom tegnapi tettét. (Járkál, megáll az asztal előtt.) Nini, itt az Ilonka köszöntője! (Hirtelen elhatározással fogja a tintát és végig önti az íráson.) Na, most vége a munkájának! Ugyancsak fog boszankodni! Nem baj, hadd tudja ő is meg, mi a mérgelődés.

VIII. jelenet.

Pista, Julis néni.

Julis néni (jön.) Hát maga miért jár itt ilyen izgatottan, Pistike? Nem tett rossz fát a tüzre?

Pista (idegesen.) Hagyjon békében! (Félre.) De furesán érzem magamat! (Elszalad.)

IX. jelenet.

Julis néni (egyedül. Járkál, miközben meglátja a leöntött írást.) Istenem, hát itt mi történt? Hogyan eshetett meg? Oh, az a haszontalan rossz fiu, csak az cselekedte! Borzasztó! (Észre veszi, hogy a másik köszöntő alatta volt.) Hála Istennek, ez legalább tiszta maradt! Nem is mondhatom, mennyire örülök neki.

X. jelenet.

Julis néni, Ilonka.

Ilonka (sietve jön.) Itt vagyok, édes Julis néni, Annyit kerestem, míg szép szalagot találtam. Volt sok, de tudja, anyuska részére én a legszebbet akartam kikeresni.

Julis néni. — Jól van, drágám. Itt a maga írása, majd szépen átkötjük.

Ilonka. — Hát Pistáé hol van? En azt is ide készítettem.

Julis néni. — Azt én már eltettem. Jó helyen van az. Na de látom, itt jönnek apuska, anyuska a sétáról, menjünk eléjük.

XI. jelenet.

Apa, anya, a bal ajtóból Pista.

Apa | Jó napot, gyerekek!
Anya |

Ilonka (eléjük megy.) Jó napot, kedves anyám! (Megcsókolja.) Apa anya leül-

nek, Ilonka eléjük áll, meghajol, átadja az írást és szaval:)

*Születésed napjára**Azt kívánja . . .*

(Elmondja a köszöntőt.)

Mama (meghatva.) Kedves kis Ilonkám, nagyon köszönöm; igazán nagy örömet okoztál nekem. És milyen szépen irtad meg a verset! Te jó kis lány vagy. (Megöleli.)

Pista (félre.) Istenem, hát mit öntöttem én le tintával? (Idegesen izeg-mozog.)

Apa. — Hát, édes fiam, te semmiféle módon nem üdvözlöd édes anyádat születése napján? No, ezt csodálom tőled!

Pista (zavarban.) Édes apa kérem . . . én . . . izé . . . ugy hittem, hogy elegendő lesz, ha az . . . írást . . . átadom és . . . ezért . . . nem tanultam meg a verset, de . . . de . . . én azt az írást sehol sem találok.

Apa (szigoruan.) Ez annál inkább megrovandó, fiam, mert, míg egyrészt helytelen dolog volt, hogy anya születése napjára lusta voltál egy kis verset betéve megtanulni, más részt kárhoztatandó az a rendetlenség, hogy a leirt munkát nem találsz.

Julis néni (előmutatja a tintás papirost.) A keresett vers itt van kérem. Pista urfi, mérgében a tegnapi büntetés miatt, le akarta Ilonkának sok fáradsággal irt versét tintával önteni. De ez nem így történt. Ilonka, kinek nemes szive haragot nem ismer, kivette a szekrényből a Pista írását, hogy Pistát meglepje és azt is szépen felékesítve akartuk átadni anyuskának. Mialatt a kis lány azonban szalagért járt, Pista urfi kegyetlenebb boszút nem tudván kitalálni, Ilonkának sok gonddal megirt köszöntőjét leöntötte, azaz, csak le akarta önteni, mert sietségében nem vette észre, hogy a maga köszöntője van ott felülről és a saját művét rontotta el.

Apa (szomoruan.) Már az előbb, mikor még azt hittem, hogy rendetlenséged oka a mulasztásodnak, igen megharagudtam, de sokkal jobban fáj ez most nekem, hogy fiamról ilyen dolgokat kell hallanom! Tehát boszu-állásból, rosszaságból akartál ilyen

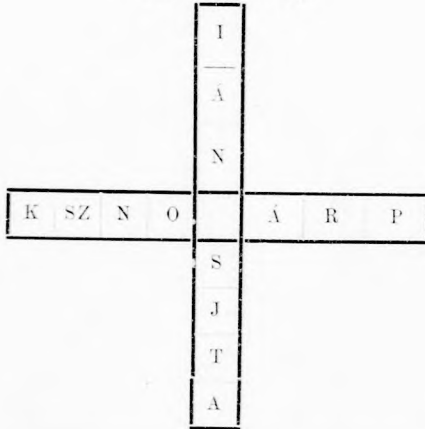
FEJTÖRŐ.

Láncz-rejtvény.

Bács, kor, ka, már, más, ta, sza.

Ez a 7 szótag úgy füzendő össze 7 szóvá, hogy az előző szó második tagja mindig az utána következő szó első tagját adja, úgy, hogy végül a hatodik szó második tagja egyszersmind a hetedik szó első tagját adja.

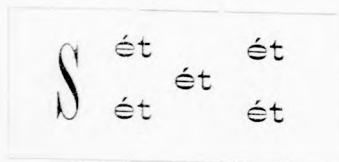
Csiga-rejtvény.

Földrajzi vers.

*Város vagyok Olasz-földön, nagyon híres,
Magyaroknak nagy férfia lakott bennem.
Ha levágod fejem, lábam: Svajczban szálltok,
Ahol rögtön kantonná kell átvedlenem.*

Betű-rejtvény.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében 3 korona-, 5 korona- és 8 korona áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjul.

Koczká-rejtvény.

e	e	e	e	é	é	= Híres költő.
t	t	t	k	k	k	= Leány-név.
k	p	ó	ó	o	o	= Őrizzük tőle házunkat.
f	f	i	i	i	i	= Az erdő kedves lakói.
a	a	a	v	j	z	= A tiszta arany is ilyen
c	n	y	s	s	i	= A templom után a leg- szentebb hely.

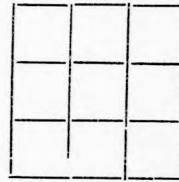
Ezek a betűk úgy helyezendők el az egyes koczkákban, hogy az első sorokban felülről lefelé és balról jobbra olvasva, egyik híres költőnk nevét adják.

Kép-rejtvény.

Büvös gyújtó-szálak.

Az alábbi koczkát 24 gyújtó-szál alkotja. Vegyetek el belőlük 8-at oly módon, hogy 2, összesen 16 gyújtó-szálból összerótt koczka maradjon meg.

Számtani feladat.

Egy vidéki atyafi 12 széket akart a furfangos fővárosi asztalosnál vásárolni, de az árát nagyon drágállotta. Ekkor így szólt az asztalos:

— Tudja mit? Odaadom az első széket 1 fillérért, a másodikat 3 fillérért, a harmadikat 9 fillérért és így tovább, minden székért az előbbi árának háromszorosát számítva.

Az atyafi azt hitte, hogy jó üzletet köthet és hamar rámondta:

— Jól van, megveszem a székeket.

Azután hozzáfekttek a számításhoz, de persze egy kissé soká tartott.

Mit gondoltok, mennyit fizetett az atyafi?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 4-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Találós versikék. 1. Sárkány.
2. Kilincs.

Na! Na! = Párna.

Bujódsi. Pista Sándornak testvére volt.

Szám-rejtvény:

1	2	3	4	5
2	3	4	5	1
3	4	5	1	2
4	5	1	2	3
5	1	2	3	4

Tréfás természet-rajz: Sas, Sás.

Kép-rejtvény: Botond bárdja.

Csiga-rejtvény: Nincs szebb évszak a tavasznál.

Furesa hirdetés: Olvassuk Forgó bácsikis lapját.
Fogas kérdések: 1. Pincze. 2. Semmittevés.

*

Megfejtők: Megele Ilona, Komlós Pál, Elbogen Henrik, Juhász Ilonka, Haas Sándor és Lajos, Kirch Tibor, Erényi Erzsike, Bleuer Pali, Rottenberg Hedvig, Vali és György, Weisz Anna és Juliska, Pollacsek Alice és Margitka, Radó Lili, Szabó Márta, Bleuer Bandi, Ragályi Gyuszi, Neumann Eliz és Ida, Weisz Jetti, Löbl M. Ernő, Árva Erzsike és Laci, Sümegi Pista, Kimmel Dagmár, Greiner Lujza, Zathureczky Olga, Löw Lenke, Hám Ernő, Zathureczky Irmuska, Devics Gizella és Sándor, Németh Margit és Zsófia, Sztrakoniczky Miklós, Epstein Erzsike és Pál, Babics Madelaine, Paulik Irike, Scherz Blanka, Totis Margit, Illus és Blanka, Liebstein Cara és Erzsike, Dormán Laci, Frank Lilly, Altstock Hugó, Pap Zoltán, Bertalan Géza, Forster Jolánka, Pesztalics Laci, Endrényi József, Csányi György, Almay Piroska, Csauscher Mariska, Pap Irmuska és Zsige, Görgényi Károlyka, Wolf Stefánia, Ferencz Ella és Pál, ifj. Bónyi Adorján, Szántó Olga és Ernő, Feilitzsch Cécile, Strasser testvérek, Kállay Helén, Szentirmai Imre, Ledermann Simon, Aczel István, Kovács Elza és Feri, Görgey Károly, Gaál Sári és Magda, Halász Erzsike és Rózsika, »Az öttevényi elemi népiskola növendékei«, Beck Jenő, Jantsits Bandi, Le Fèvre Karola, Heltai Jolánka, Polgár Anna, Reichmann Edith, Schaffner Tibor és Laci, Grossmann Elek, Roth Herminke, Makarevicz Ilonka, Péterfi Jenő és Juliska, Gyergyó Margit, Zmeskall István, Steuer Loránd, Péch Blanka, Jákó Margit, Weldin Ferike, Szende Laci, Graell Sarolta, Weiser Arthur, Szerencsy Kató és Árpád, Vécsei Panni, Margarethen Arthur, Klein Margit, Kiss Margitka, Blahó Miczike, Ungár Bandi, Pollák Kata, Irsai István, Jurenka Irén, Antos Ilona, Fráter Iván, Sztupjár Jenő, Bakonyvári Ellike és Lala, Federer Katica, Lukács Bandi, Somogyi Jenő, Kovács Klára és György, Töpler Aranka, Vittmann Erzsike, Rakovszky Menyhért, Conrad Jolán, Lenautka Osz-

kár, Hoffmann Valika, Andreánszky Gabi, Pasit Andre és László, Braun Erzsike, Strausz Sándor és Béla, Rosenfeld Vilma, Medveczky Sándorka és Margitka, Müller Lenke, Buben Iván és Miklós, Kovács Ferencz, Német Kálmán, Sörös Erzsike és Irmuska, Kovács Nóra, Kiss Katinka, Furman Lili és János, Fazekas Ernő, Poór Erna, Milutinovits Corinna és Janka, Chorin Ilonka, Hardy Kálmán, Vajda Anna, László és Ilonka, Stössel Manó, Czögler Ilona, Berger Erzsike és Ilonka, Kern Ida és Emma, Szüts Elluska, Sommer József, Borsos László, Beke Bert, Gyula és Zoltán, Cseh Erzsike és Mimi, Nagy Etelka és Tibor, Wertheimer Pali, Borly Margit, Kovács Klotild, Blau testvérek, Szathmáry Lily és Béla, Muraközy Klárka, Müllner Borika és Lajos, Lófkovics Laci, Wiegand Rezső, Erhardt Mariska, Sailer Gizella, Zlinszky Pista, Kelety Károly, Kristory Ida, Tomcsányi Teréz és Paula, Láng Emil, Rapszky Béla, Bartha testvérek, Troják Mariska, Unger Ferencz, Bodó Bertalan, Kiss Lajos, Dobozi Zoltán, Szigethy Nelli és Tibor, Mauthner Ilona, Verner Margit és Gyula, Vörösmarthy Ida, Faragó Ilonka, Pirnitzer Károly és Ervin, Mirkovszky Mariska, Feld Sárika és Andor, Szerbák Irén, Laendler Anna, Haitsch Emmike és Ella, Dulácska Miklós, Sárkány Valéria, Préger Aurél, Weil Iluska, Kövesi Pali és Elek, Péterfi Vilma, b. Hefty Paula, Györgyei testvérek, Geréb Lajos, Keresztessi Andor és Elza, Zaborszky testvérek, Vajda Valér, Erdődy László, Könyöki Izolda, József és Ilonka, Szirmai József és Ilka, Terböcz Imre, Landgraf Dezső, Nowody Antal, Greguss Aurelka, Ricsey Sárika, Lax Henrik, Moravcsik Gyula és Erika, Mérey Dalma, Daróczy Radó, Weisz Elza, Krámer Irénke, Kuthy Béla, Balassa László és Béla, Hertelendy Bandi és Márta, Nagy Béla és Anna, Lipcsey Teréz, Jurenák Gizi, Sárkány Valéria és Thessa, g. Hunyady Ferencz, Zorkóczy Sárika, Hermann Elza, Lichtenstein Klára, Alice és Lajos, Scheiber Erzsike, Gruber Clotilde, Sági Vilma, Csics Rózsika és Ancei, Günther Felicitas, Masjon Márta és Vilmos, Geréb Andor, Schiller Ilona és Miklós, Fritz Margit és Imre, Fabér Józsa, Szemző István, Rosenberg Feri és Lajos, Thyll Laci, Auinger Sasa, Klára és Jolán, Mateny Rózsika és Margit, Bérczy Gabriella, Janny Gizike, Hegyessy Sandi, Rády Pista, Hatschek Adrienne és Piroska, Jurcsik Elluska, Kürschák Ferenczke és Piroska, Bibél Liska, Schlesinger Fülöp, Kelen Luczika és Hugó, Kacser Margit, Herzfeld testvérek, Weisz Frida és Andor, Kis Jenő és Géza, Belgrád Erzsébet, Gajzágó Erzsike, Fülöp Jánoska, Müller Pista, Urmóssy Anikó, Gibba Blanka, Temesváry Laci, g. Balogh Pál, Bakos Ilonka és Katinka, Dukesz Barna, Hevesi Iván, Scheiber Etel, Szemző István, Györy Sarolta, Szabó István, Knyazovicszky Jani, Szamek Irén, Klein Ilonka, Gerbert Palika, Haas Sándor és Lajos, Stettner Margit, Stelner Imre, Rác Gyula, Réty Margitka és Irénke, ifj. Vadasz Bertalan, Vargha Zoltán, Háy Misi és Bandi, Császtvay Ida és Macza, Neuhauser Rózsike és Imre, Ungár Erzsike és Sándor, Deutsch Jozefa, Komlósi Eliz és Dezső, Szumrák Jenő, Pachi Pista.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, 4 korona áru könyvet nyert ifj. Bónyi Adorján Margittán: 10 korona áru könyvet Bibél Liska Oraviczán és 15 korona áru könyvet Könyöki Izolda, Ilonka és József Budapesten, kiknek a megfelelő könyveket a kiadóhivatal megküldi.

